

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **P. D. D.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské nám. 21, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 25.11.2009 č.j. 12796/09-1701-21,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Celního ředitelství Praha, nyní Generální ředitelství cel (dále též žalovaný), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Praha D8 ze dne 16.6.2009 č.j. 10095/2009-176500-021, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 65.000,- Kč (dále též prvostupňové správní rozhodnutí) jako fyzické osobě podnikající na základě živnostenského zákona, neboť dne 21.5.2008 nabízel k prodeji, prodával a skladoval v prodejním stánku č. 605 a přilehlém skladu umístěném v areálu Pražské tržnice v Praze 7 zboží nebo výrobky (celkem 111 kusů) porušující některá práva duševního vlastnictví, opatřené označením, které je padělkem nebo napodobeninou registrované ochranné známky nebo je s touto ochrannou známkou zaměnitelné, čímž porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) ve spojení s § 5 odst. 2 téhož zákona. Tím žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a/ zákona o ochraně spotřebitele. Dalšími výroky rozhodnutí celního úřadu bylo žalobci uloženo propadnutí zajištěných výrobků a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč. Žalovaný prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil.

Žalobce se v podané žalobě domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a mezinárodními smlouvami, jimiž je ČR vázána, a je tedy nezákonné, nepřezkoumatelné a také v rozporu se základními zásadami správně-právní činnosti (§ 2 a násl. správního řádu). Odvolací orgán ani správní orgán I. stupně při svém rozhodování nedisponovali relevantními podklady, ze kterých by byl blíže zjištěn rozhodný stav a ze spisového materiálu nejsou závěry učiněné správním orgánem patrné. Žalobce poukázal na to, že podle § 2 odst. 1 správního řádu má správní orgán povinnost postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (zásada legality) a dále je povinen jednat tak, aby skutečnosti zjištěné v rámci provedení důkazů potvrdil, a to tak, aby o takovém tvrzení nevznikaly jakékoliv pochybnosti (zásada materiální pravdy).

Žalobce vytýkal žalovanému, že se celou záležitostí zabýval zcela nedostatečně a celou věc nesprávně právně posoudil, pokud zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které trpí řadou závažných nedostatků, jež mají vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Žalovaný tak nesplnil řádně svoji úlohu odvolacího orgánu, který má dbát na dodržování zákonnosti v rozhodování správních orgánů jemu podřízených. Žalobce je toho názoru, že správní orgány při svém rozhodování nedisponovaly dostatečným množstvím podkladů, aby mohly kvalifikovaně rozhodnout na základě zásady materiální pravdy, protože nebyl dostatečně zjištěn stav věci, o němž jsou důvodné pochybnosti, a nejsou tak dostatečně odůvodněny okolnosti směřující k zákonnému rozhodnutí správního orgánu ve věci. Žalobce proto „úvodem svého odůvodnění odvolání“ poukázal na evidentní nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, která jsou dle jeho názoru evidentně nicotná. Namítl, že žalovaný a správní orgán I. stupně prokazatelně porušil zásadu materiální pravdy, „pokud rozhodl o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, pouze na základě výpisu z rejstříku trestů, aniž by dále zkoumal konkrétní okolnosti, na základě nichž byl účastníku řízení odsouzen v rámci předmětného trestního řízení.“

Žalobce měl za to, že žalovaný je povinen zkoumat relevantní okolnosti uložení pokuty žalobci, neboť je nutno zvážit veškeré relevantní skutečnosti celého případu, což se evidentně nestalo. Přístup žalovaného k celé věci je dle názoru žalobce nutno považovat za nedostatečný, stejně jako odůvodnění rozhodnutí samotné. Žalobce proto považuje rozhodnutí za nesprávné a nezákonné, a to primárně s ohledem na výši uložené sankce, která je pro něj likvidační, a dále s ohledem na ostatní uložené pokuty a jim předcházející rozhodnutí toho samého správního orgánu. Pokud se jedná o rozpis sankcí, které byly žalobci uloženy v jednotlivých případech, došlo k evidentnímu porušení základní zásady správního řízení formulované v § 2 odst. 4 správního řádu, dle které má správní orgán postupovat tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní orgán I. stupně ve dnech 18.4.2008 a 5.5.2008 uložil žalobci pokutu vycházející na 208,- Kč za 1 kus zboží, resp. 389,- Kč za jeden kus zboží, avšak následně za případy ze dne 21.5.2008 uložil bez řádného odůvodnění pokutu překračující částku 1000,- Kč za jeden kus zboží, v případě ze dne 31.7.2008 již téměř 1300,- Kč za jeden kus zboží a v případě ze dne 12.8.2008 již částku 1622,- Kč za jeden kus zboží. Je tak zřejmé, že žalovaný a správní orgán I. stupně zcela nepřiměřeně zvyšovali pokutu ukládanou žalobci, aniž by se k její výši relevantně vyjádřili a při svém rozhodování zohlednili tyto jednotlivé případy a na sebe navazující rozhodnutí. Žalovaný pochybil, pokud nepřihlédl k tomu, že správní orgán I. instance vymezil výši pokuty pouze svým odhadem, aniž by jednoznačně vylíčil, proč stanovuje pokutu v uvedené výši jako přiměřenou a působící na žalovaného (správně na žalobce).

Dle žalobce není z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, jakým způsobem správní orgán I. stupně, resp. žalovaný k výši pokuty dospěl, z jakých úvah při svém rozhodování vyšel a jak hodnotil další okolnosti případu. Dále není zřejmé, jakým výpočtem a dle jakých cen došel k dané částce. Při stanovení výše pokuty se má dle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele přihlídnout primárně k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Rozhodnutí o uložení pokuty žalobci, stejně jako napadené rozhodnutí, jsou v odůvodnění v podstatě identická a naprosto v nich chybí označení kritérií pro individualizaci výše uložené pokuty. Pokud žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, dovodil nutnost zvýšení pokuty při navázání na množství prodávaného zboží, a to s ohledem na předcházející činnost žalobce, měl se tímto hlediskem ve svém odůvodnění jednoznačně zabývat a odůvodnit, proč činí výše pokuty právě stanovené částky. Pokud tak žalovaný neučinil a převzal argumentaci správního orgánu I. stupně, jedná se o pochybení z hlediska předvídatelnosti správních rozhodnutí a z toho vyplývající porušení zásady právní jistoty.

Žalobce dále poukázal na to, že v předcházejících případech, ve kterých mu bylo vytýkáno pochybení, nedošlo v době rozhodování správního orgánu I. stupně k pravomocnému rozhodnutí ve věci, a proto argumentace správního orgánu, že při stanovení výše pokuty zohlednil přecházející klamání spotřebitele, je v rozporu se zásadou presumpce neviny. Za situace, kdy správní orgán penalizoval žalobce za to, že se dopustil jednání, za které však v době rozhodování žalobci ještě nebyla pravomocně uložena sankce, se jedná o zásadní pochybení v rámci postupu rozhodování, neboť žalovaný předjímá jiné rozhodnutí a činí závěry z jednání žalobce, o kterém ještě nebylo pravomocně rozhodnuto. Vzhledem k uvedenému je dle mínění žalobce evidentní, že uložené pokuty jsou ve značném nepoměru a výše pokuty stanovená za jeden kus zboží je silně nadhodnocena skutečné ceně zboží, jež mnohonásobně převyšuje. Takovéto ukládání pokut žalobce považuje za svévolné a bez řádného odůvodnění. Pokud má být správní trestání účelné, je nutno se zamyslet zejména nad výší uložené sankce a jejím působením a nikoliv mechanicky ukládat pokutu. Dále jen nutno, aby správní orgán zvážil, zda je sankce efektivní, tedy dobytá a jaký dopad může mít na uvedeného podnikatele, zda skutečně sankční a výchovný či likvidační. Žalobce vytýká správnímu orgánu, že nezjišťoval okolnosti dopadu sankce a tedy její účelnost, což vnímá jako porušení zásad správního řízení a libovůli ve správním uvážení. Vzhledem k tomu, že veškeré zboží mu bylo zabaveno a žalobce je osobou nemajetnou, nemá uložení pokuty ani výchovný ani sankční účinek, ale nanejvýš účinek likvidační, přičemž bylo opakovaně judikováno jak soudy obecnými, tak Ústavním soudem, že likvidační účinek pokuty je nepřipustný.

Žalobce dále konstatoval, že se při stanovování výše pokuty přihlíží zejména ke kritériím dle § 24b odst. 2 zákona na ochranu spotřebitele, ale také k dalším obecným kritériím vymezeným v teorii správního trestání, jako jsou osobní a majetkové poměry žalobce a vymahatelnost pokuty, tak jak je uvedeno např. v judikátu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02, podle něhož zákonem stanovená minimální výše pokuty musí být nastavena tak, aby umožňovala alespoň do určité míry zohlednit majetkové a osobní poměry delikventa, v daném případě tak, aby uložení pokuty, byť i v minimální výši, nemělo pro delikventa likvidační účinek, případně aby nezpůsobovalo, že podnikatelská činnost po značné (několikaleté) časové období ztratí jakýkoliv smysl. Výši pokuty je tedy nutno individualizovat a správní uvážení musí přihlížet nejen k intenzitě porušení zákonem chráněného zájmu, ale také k majetkovým a osobním poměrům žalobce, což se v daném případě nestalo. Pokud má správní orgán posoudit otázku likvidačních následků uložené sankce, musí se přirozeně zabývat majetkovými poměry osoby, které má být tato sankce uložena, neboť jinak by nemohl být likvidační následek pokuty zohledněn. Jak v případě právnické osoby, tak v případě fyzické osoby je třeba zohlednit aktuální finanční stav, minulé

příjmy a dále dle relevantních úvah i příjmy budoucí a případný zásah uložené sankce do majetkové sféry účastníka řízení, aby nebyla uložená sankce nepřiměřeně tvrdá. Tímto hlediskem se žalovaný evidentně nezabýval, a dopustil se tak zásadního pochybení ve vztahu k právům a oprávněným zájmům žalobce.

Žalobce rovněž namítl, že správní orgán I. stupně uvedl, a žalovaný akceptoval, argumentaci, podle které po posouzení veškerých písemností a fotografií založených ve spise má za prokázané závadné jednání žalobce. Žalobce již v odvolání namítal, že není zřejmé, z jakých podkladů a důkazů správní orgán při svém rozhodování vycházel, tedy jaké listinné či jiné důkazy při svém rozhodování zohlednil, jak tyto důkazy posuzoval jednotlivě a ve vzájemné souvislosti a které důkazy či podklady naopak do úvahy nevzal a proč. Rozhodnutí tak působí zmatečně a nesrozumitelně, neboť není zřejmé, o jaké důkazy se opírá.

Pokud se jedná o výši škody, která měla být způsobena vlastníků registrovaných ochranných známek, správní orgán dle názoru žalobce nemůže v žádném případě vycházet z cen „pravého“ zboží, které je prodáváno vlastníky práv duševního vlastnictví. Správní orgán také nemůže vycházet z jimi vyčíslené škody, která jim měla údajně vzniknout, neboť běžný výpočet této škody se provádí tak, že se vynásobí cena legálně prodáváného zboží počtem kusů, což je absolutně nepřijatelné. Mimo účelové nadsazování hodnoty zboží ze strany poškozených společností, jejichž škody jsou stanoveny neobjektivně a bez vztahu k reálné hodnotě zboží, při posouzení zcela odlišné spotřebitelské skupiny a jejich vědomí o koupi „nepravého“ zboží, je při posouzení škody nutno vycházet ze zcela odlišných kritérií. Hodnota zabaveného zboží se pohybuje ve zlomcích (hodnoty) legálně prodáváného zboží a pokud pokuta uložená žalobci mnohonásobně převyšuje hodnotu legálně prodáváného zboží, je tento postup správního orgánu nepřipustný, neboť správní orgán nejen nahrazuje soukromoprávní činnost vlastníků ochranných známek, ale sankcionuje jednotlivce zcela nepřiměřenou pokutou, která se neopírá o ekonomické realie a cenu prodáváného zboží, ale je neúměrně nadsazená. Jediný účel, který lze v takovém případě spatřovat, je právě ekonomická likvidace žalobce a osob jemu podobných.

K morální a finanční újmě, která měla vzniknout vlastníků registrovaných ochranných známek, žalobce poznamenal, že žádný vlastník doposud nevyčísлил svou újmu, ať již morální či jinou, a jedná se tedy o pouhou domněnku a nikoliv o fakt založený na důkazech. Ve vztahu k argumentaci správního orgánu, podle níž je „v současné době odhadováno, že výrobky nebo zboží porušující některá práva k duševnímu vlastnictví činí 10 % ve světovém obchodu,“ žalobce namítl, že není uveden zdroj této informace, ani jak tato informace zasahuje Českou republiku. Nelze bez dalšího akceptovat informaci, že jsou odhadovány ztráty ve Společenství a poškození ekonomiky Společenství, není-li znám zdroj těchto informací a popsána jejich relevance k danému případu. Také tvrzení, že množství obdobného zboží nelegálně prodáváného v České republice je vyšší než v okolních zemích, považuje žalobce za pouhou domněnku žalovaného, která nebyla opřena o relevantní zjištění. Rozhodnutí a zejména jeho odůvodnění se tak jeví jako nesprávné, neboť je obecně formulováno, je založeno na domněnkách a odhadech a nikoliv na relevantních důkazech. Rozhodnutí není dostatečně individualizováno a nebyla dostatečně odůvodněna materiální stránka správního deliktu.

Žalobce má vzhledem k výše uvedenému za to, že správní orgán posoudil celou záležitost nesprávně po právní i faktické stránce, chybně interpretoval fakta a dle všeho nekonal dle bazálních podmínek materiálního právního státu tak, jak byly opakovaně judikovány Nejvyšším správním soudem i soudy krajskými. Žalobce na tomto místě poukázal na stanovisko rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu publikované pod č.j. SJS 906/2006, podle kterého „absolutní či neomezené správní uvážení v moderním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů

zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.“

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Podle názoru žalovaného napadené rozhodnutí netrpí žádnými vadami zakládajícími nicotnost a z námitek vznesených žalobcem ani není patrné, že by vady takové intenzity rozhodnutí vyčítal. Pokud žalobce dále namítá porušení zásady materiální pravdy spočívající v neprodloužení platnosti k dlouhodobému pobytu, pouze na základě výpisu z rejstříku trestů, aniž by orgán prvního stupně zkoumal konkrétní okolnosti, na základě nichž byl žalobce odsouzen v rámci trestního řízení, žalovaný k tomu uvedl, že tato námitka se s největší pravděpodobností týká jiného řízení, které nesouvisí s předmětem žaloby. Žalovaný dále uvedl, že za pozdější zjištění klamání spotřebitele byla žalobci vždy uložena vyšší pokuta nežli za předcházející klamání spotřebitele, přičemž shodně jako v odůvodnění napadených rozhodnutí poukázal na celkem šest případů, kdy byl žalobce sankcionován. Podle názoru žalovaného byla výše uložené pokuty podrobně odůvodněna v rozhodnutích celního úřadu a odůvodnění nevzbuzuje nejasnosti o tom, jaká kritéria celní úřad hodnotil při stanovení výše pokuty. Hodnocením výše uložené pokuty se podrobně zabývají také žalobou napadená rozhodnutí.

Judikatura Ústavního soudu, o kterou žalobce opírá svou argumentaci, se týká minimální výše sankce stanovené zákonem. Podle žalovaného nelze hledat spojitost mezi napadenými rozhodnutími a případem, který posuzoval Ústavní soud. Okolností likvidační výše uložené pokuty se žalovaný zabýval v odůvodnění napadených rozhodnutí, kde je podrobně vysvětleno, jak celou záležitost posoudil. V tomto směru musí být zohledněna skutečnost, že žalobce porušoval právní předpisy opakovaně, přičemž mu muselo být jasné, že jedná v rozporu s právními předpisy. Z tohoto důvodu přistoupil celní úřad ke zpřísnění ukládaných sankcí, jejichž cílem bylo donutit žalobce, aby upustil od závadného jednání.

Pro stanovení výše pokuty byly zásadní jiná kritéria než ta, která jsou namítána žalobcem, což je patrné z odůvodnění rozhodnutí celního úřadu. Výše uložené pokuty musí být výsledkem správního uvážení, jehož horní hranice je stanovena částkou 5.000.000,- Kč. Při ukládání sankce správní orgán posuzuje všechny okolnosti spáchaného správního deliktu, možnosti nápravy u odpovědné osoby a zajištění ochrany veřejných zájmů. Zákon o ochraně spotřebitele stanoví vlastní kritéria pro uložení sankce v § 24b odst. 2, podle kterého se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Podle názoru žalovaného obsahuje odůvodnění rozhodnutí celního úřadu dostatečné hodnocení okolností, za nichž byl správní delikt spáchán, a vyhovuje tak požadavku § 24 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Stanovení škody, která byla způsobena jednáním žalobce majitelům práv k duševnímu vlastnictví, nebyla předmětem řízení o správním deliktu. Tato škoda nebyla vyčíslena a z pohledu zákona o ochraně spotřebitele toto hledisko není významné. Objektem správního deliktu je právem chráněný zájem, který je spácháním správního deliktu porušen nebo ohrožen. Objektivní stránku správního deliktu uvedeného v ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele lze spatřovat v zájmu společnosti na ochraně spotřebitele, spočívající zejména v ochraně před jeho klamáním používáním nekalých, resp. klamavých obchodních praktik. Obecným objektem správního deliktu bude potom dodržování norem správního práva a řádný výkon veřejné správy. Tato hlediska byla v odůvodnění rozhodnutí zhodnocena. Podle názoru žalovaného celní úřad nijak nevybočil z mezí správního uvážení při určení výše pokuty a v žádném případě mu nelze vytýkat nedostatek pravomoci či její překročení.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání setrvali účastníci na svých stanoviscích.

V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, zanikla k 1.1.2013 stávající celní ředitelství. Působnost původně žalovaného Celního ředitelství Praha přešla na Generální ředitelství cel, které je od uvedeného data v souladu s § 69 s.ř.s. v této věci žalovaným správním orgánem.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 2 odst. 1 písm. b/ zákona o ochraně spotřebitele v rozhodném znění se prodávajícím pro účely tohoto zákona rozumí podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby.

Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.

Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se za klamavou obchodní praktiku považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku.

Podle § 24 odst. 1 písm. a/ zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel nebo prodávající dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

Podle § 24 odst. 9 písm. c/ zákona o ochraně spotřebitele se za správní delikt uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), e), h) a odstavce 8.

Podle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Podle § 24b odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí není stíženo vadami, které by způsobovaly jeho nicotnost. Rozhodnutí vydal správní orgán, který byl k jeho vydání věcně příslušný. Napadené rozhodnutí, v spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, není vnitřně rozporné ani fakticky neuskutečnitelné a netrpí ani jinými vadami, pro které by jej

nebylo možné považovat za rozhodnutí správního orgánu (§ 77 správního řádu). Žalobce ostatně ani nespécifikoval, v čem tvrzenou nicotnost rozhodnutí spatřuje. Napadené rozhodnutí rovněž není nepřezkoumatelné. Podle stanoviska soudu obsahuje veškeré náležitosti stanovené zákonem (§ 68 správního řádu), jeho výrok je dostatečně určitý a srozumitelný a je také náležitě odůvodněn. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se odvolací správní orgán v dostatečném rozsahu vypořádal s odvolacími námitkami žalobce.

Také námitka, že žalovaný a správní orgán I. stupně prokazatelně porušil zásadu materiální pravdy, „pokud rozhodl o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, pouze na základě výpisu z rejstříku trestů, aniž by dále zkoumal konkrétní okolnosti, na základě nichž byl účastník řízení odsouzen v rámci předmětného trestního řízení,“ je bezpředmětná, neboť s projednávanými věcmi evidentně nesouvisí (nemá žádnou vazbu na obsah napadených rozhodnutí).

K námitkám ve věci samé a stran výše uložené pokuty z obsahu spisového materiálu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že výsledkem kontroly provedené celním úřadem u žalobce, ze které byl pořízen protokol o kontrole, bylo zjištění, že žalobce skladoval za účelem nabídky nebo prodeje, nabízel k prodeji a prodával výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví, opatřené označením, které je padělkem nebo napodobeninou registrovaných ochranných známek (např. „Billabong“, „Bjorn Borg“, „Burberry“, „Dolce & Gabbana“, „Ed Hardy“, „G-Star“, „Etnies“, „Gucci“, „Chanel“, „Louis Vuitton“, „Playboy“, „Prada“, „Quicksilver“, „Timberland“, „Tommy Hilfiger“, aj.). Celní úřad výrobky porušující práva duševního vlastnictví rozhodnutím zajistil a uložil je ve skladových prostorách celního úřadu. Na základě výše uvedeného zahájil se žalobcem správní řízení, ve kterém vydal rozhodnutí o uložení pokuty a propadnutí předmětného zboží.

V odvolání, které žalobce ve znění doplnění podal proti rozhodnutím správního orgánu I. stupně, žalobce namítal obdobně jako v podané žalobě.

Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí jednotlivými odvolacími námitkami zabýval. Přitom považoval za prokázané, že žalobce ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) a písm. q) bod 1 a bod 2. zákona o ochraně spotřebitele skladoval, nabízel k prodeji a prodával výrobky opatřené padělkem nebo napodobeninou registrovaných ochranných známek. Na základě výše uvedeného jej celní úřad správně shledal vinným porušením zákazu používat nekalé obchodní praktiky ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele v kontextu s ustanovením § 5 odst. 2 téhož zákona a ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Za tento správní delikt se uloží podle § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele pokuta do 5 000 000 Kč. Podle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se při určení výše pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Jelikož žalobce neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, nebylo možno podle § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele rozhodnout o tom, že za správní delikt neodpovídá. K námitkám žalobce ohledně „likvidační výše“ pokuty, a k námitce, že celní úřad při ukládání pokut postupoval nelogicky a svévolně, odvolací orgán uvedl, že pokuta nemůže být pro žalobce likvidační. Toto lze ostatně dovodit i z toho, že výše uložené pokuty 65.000 Kč činí 8,125 násobek obvyklého nájmu prodejního místa v Pražské tržnici (7200 Kč) včetně paušálního poplatku za dodávku elektrické energie (400 Kč) a paušálního poplatku za poskytování služeb (400 Kč). Námitku žalobce, že celní úřad měl při určení výše pokuty přihlédnout i k dalším pokutám uloženým mu za skutkově shodné jednání dalšími rozhodnutími o správním deliktu, odvolací orgán neakceptoval s tím, že podle tohoto návrhu by žalobci při každém dalším zjištění porušení právních předpisů byla ukládána pokuta v nižší výši nežli za předchozí prokázaný skutkově

shodný správní delikt. Tím by žalobce získal neoprávněnou výhodu oproti osobám sankcionovaným za skutkově shodný správní delikt, čímž by byla porušena zásada předvídatelnosti zakotvená v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. V případě opakujících se porušení právních předpisů je nutno ukládat stupňující se pokuty až do doby, kdy bude od závadného jednání účastníkem řízení upuštěno. Celní ředitelství konstatovalo, že nevidí žádnou žalobcem namítanou nelogičnost při ukládání pokut, neboť za pozdější zjištění klamání spotřebitele byla vždy uložena pokuta ve vyšší výši nežli za předcházející klamání spotřebitele. Tato zásada je ostatně zřejmá z jednoduchých výpočtů, odvoditelná z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy v prvním případě zjištěném 18.4.2008 byla za 240 výrobků určených ke klamání spotřebitele uložena ve správním řízení sp.zn. 15510/08-176500-021 pokuta ve výši 50 000 Kč (cca 208 Kč/ks), ve druhém případě zjištěném 5.5.2008 byla za 257 výrobků určených ke klamání spotřebitele uložena ve správním řízení sp.zn. 15513/08-176500-021 pokuta ve výši 100 000 Kč (cca 389,- Kč/ks), ve třetím případě zjištěném 21.5.2008 byla za 63 výrobků určených ke klamání spotřebitele uložena ve správním řízení sp.zn. 19624/08-176500-021 pokuta ve výši 65 000 Kč (cca 1 032 Kč/ks), ve čtvrtém případě zjištěném 21.5.2008 byla za 134 výrobků určených ke klamání spotřebitele uložena ve správním řízení sp.zn. 19625/08-176500-021 pokuta ve výši 135 000 Kč (cca 1 007 Kč/ks), v pátém případě zjištěném 31.7.2008 byla za 101 výrobků určených ke klamání spotřebitele uložena ve správním řízení sp.zn. 20496/08-176500-021 pokuta ve výši 130 000 Kč (cca 1 287 Kč/ks) a v šestém případě zjištěném 12.8.2008 byla za 111 výrobků určených ke klamání spotřebitele uložena ve správním řízení sp.zn. 20495/08-176500-021 pokuta ve výši 180 000 Kč (cca 1622 Kč/ks).

Vlastní zajištění a následné propadnutí výrobků opatřených padělkem nebo napodobeninou registrovaných ochranných známek žalobce dle odvolacího orgánu nesprávně chápe jako další sankci ukládanou mu společně s pokutou. Zajištění a propadnutí výrobků opatřených padělkem nebo napodobeninou registrovaných ochranných známek není možno chápat jako sankci, ale pouze jako opatření, kterým je spotřebitel chráněn před tím, aby se závadné výrobky dostaly znovu do oběhu a byly mu tak znovu nabízeny. Z toho, že žalobce vždy po zabrání zboží obnovil svůj nabízený sortiment výrobků opatřených padělkem nebo napodobeninou registrovaných ochranných známek a znovu tyto výrobky prodával a nabízel k prodeji spotřebitelům, lze dle odvolacího orgánu usuzovat na to, že jím namítaná nemajetnost je pouze účelová a není ničím podložena.

Odvolací orgán dále konstatoval, že podle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se při stanovení pokuty přihlíží k závažnosti správního deliktu zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Z dikce zákona je tedy zřejmé, že závažnost správního deliktu uvedeného v § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se posuzuje zejména podle způsobu jeho spáchání, jeho následků a okolností, za nichž byl spáchán, odvozeně pak i podle dalších kritérií majících přímý vztah k závažnosti protiprávního jednání. Majetkové poměry nemají a nemohou mít na závažnost protiprávního jednání žádný vliv, a to zejména proto, že závažnost protiprávního jednání nemůže být ovlivněna majetkovými poměry osob, které se tohoto jednání dopustily (není rozdíl v tom, zda byl spotřebitel obětí nekalé obchodní praktiky majetné nebo nemajetné osoby). Celní ředitelství zastává názor, že uložená pokuta likvidační charakter vůči žalobci nemá. To, že žalobci bylo uloženo celním úřadem několik pokut za skutkově shodné jednání, nemůže být dáváno za vinu celnímu úřadu, ale pouze žalobci, který, jak bylo při celkem šesti kontrolách provedených v rozmezí od 18.4.2008 do 12.8.2009 zjištěno, nehodlal respektovat zákaz používání nekalých obchodních praktik a opakovaně krátil spotřebitele na jeho právech. Nález Ústavního soudu Pl. ÚS 3/02 se týká situace, kdy byla v § 106 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 14.5.2004, zakotvena minimální výše pokuty 500000 Kč, která neumožňovala ukládat sankci úměrně

vzniklé situaci, a omezila tak možnost správního uvážení příslušných správních orgánů. Namítaná nedobytnost uložené pokuty nemůže být podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/02 kritériem ovlivňujícím výši pokuty. K další odvolací námitce, že v rozhodnutí celního úřadu nejsou uvedena kritéria, na základě kterých celní úřad určil výši pokuty, celní ředitelství uvedlo, že v rozhodnutí jsou tato kritéria uvedena zcela jednoznačně (krácení spotřebitele na jeho právech a opakující se porušování zákazu používat nekalé obchodní praktiky žalobcem). Celní úřad správně přihlédl i k tomu, že zákaz nabízení výrobků neoprávněně označených ochrannými známkami k prodeji a jejich prodávání je obecně znám, i k tomu, že majitelům předmětných ochranných známek vznikla morální a finanční újma. K namítanému nevyčíslení této škody je třeba uvést, že v tomto správním řízení se nerozhoduje o náhradě škody vzniklé vlastníkům ochranných známek, a proto by vyčíslením škody, která jim vznikla, byla porušena zásada správního řízení zakotvená v ustanovení § 3 správního řádu. To, že vlastníkům ochranných známek vznikla morální i finanční újma, je nutno vzít jako nezpochybnitelný fakt, a to zejména proto, že vlastníci ochranných známek vynakládají nemalé finanční částky na propagaci svých výrobků (reklamní a sponzorské akce) a kvalita jejich výrobků je díky výrobním technologiím, použitým materiálům a kontrolním mechanismům standardně zaručena. Stoupající četnost porušování zákazu používat nekalé obchodní praktiky nabídkou a prodejem výrobků porušujících práva k duševnímu vlastnictví je obecně známa (např. z televizního zpravodajství), stejně tak jako odhady škod způsobené světovým ekonomikám. Přesné vyčíslení, jak uvedená informace zasahuje Českou republiku, není možno uvést, neboť není známo skutečné množství výrobků porušujících některá práva k duševnímu vlastnictví, které bylo a je na území České republiky skladováno, nabízeno k prodeji či prodáváno. Z opakované kritiky za nedostatečnou ochranu vlastníků ochranných známek se však lze oprávněně domnívat, že podíl výrobků neoprávněně označených ochrannými známkami na českém trhu je stejný, nebo i vyšší, než celosvětový průměr.

Celní ředitelství dále uvedlo, že zákon o ochraně spotřebitele neobsahuje kritéria, která je správní orgán povinen hodnotit při úvaze o výši ukládané pokuty a pouze stanoví, k jakým okolnostem je správní orgán povinen přihlídnout. To ovšem neznamená, že by byl oprávněn výši pokuty stanovit zcela libovolně. Úvahu, kterou byl při stanovení výše pokuty veden, je povinen v potřebném rozsahu uvést ve svém rozhodnutí. Pokud by tak neučinil, bylo by správní rozhodnutí nepřezkoumatelné. Taková situace však v daném případě nenastala. Nelze souhlasit se žalobcem, že v rozhodnutí celního úřadu je pouze konstatován preventivní charakter uložené pokuty. Celní úřad v odůvodnění rozhodnutí zhodnotil kritéria, dle kterých bylo rozhodováno a která odůvodňují výši uložené pokuty, zejména množství zadržených výrobků, které byly předmětem správního deliktu, závažné porušení předpisů žalobcem, klamání spotřebitele způsobené prodáváním padělků zboží označených známými ochrannými známkami a zkrácení práv vlastníků ochranných známek. Zhodnotil i skutečnost, že prodávajícímu muselo být jasné, že neprodává originální výrobky, jakož i to, že se jednalo o opakované porušení předpisů v krátké době. Celní úřad byl v souladu s ustanovením § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele oprávněn uložit žalobci sankci pokuty až do výše 5.000.000,- Kč. Lze tedy konstatovat, že sankce byly uloženy při spodní hranici v rozmezí stanoveném zákonem. Celní ředitelství uzavřelo, že na základě spisového materiálu v rámci odvolacího řízení zhodnotilo každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a v rámci odvolacího řízení neshledalo důvody ke změně napadených rozhodnutí.

Z uvedeného je zřejmé, že nelze přisvědčit žalobní námitce, že správní orgány obou stupňů při svém rozhodování nedisponovaly relevantními podklady, ze kterých by byl blíže zjištěn rozhodný stav věci, a porušily tak zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu. Podle uvedeného ustanovení nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje

správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že skutkový stav věci byl ze strany správního orgánu I. stupně náležitě zjištěn. To, že se žalobce dopustil deliktního jednání specifikovaného ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jednoznačně prokazuje kontrolní zjištění zachycené v protokolu o kontrole ze dne 21.5.2008, ve spojení se sděleními – vyjádřeními majitelů příslušných ochranných známek, popř. jejich zástupců o tom, že výrobky zajištěné při kontrolách u žalobce jsou „padělky“ neoprávněně označené registrovanými ochrannými známkami. O správnosti tohoto skutkového zjištění nelze mít dle názoru soudu žádné, tím méně důvodné pochybnosti. Ostatně ani žalobce toto klíčové skutkové zjištění v podaných žalobách žádnou námitkou nezpochybnil. Stejně tak neuvedl, v čem spatřuje jím namítanou nedostatečnost zjištěného skutkového stavu věci, a neoznačil ani konkrétní důkazní prostředky, které měly být (a nebyly) správním orgánem provedeny za účelem řádného zjištění skutkového stavu věci. Není tak patrné, čím by měl být skutkový stav, jehož nedostatečné zjištění namítá, dále doplňován. Argumentace žalobce o nutnosti „zvážit veškeré relevantní skutečnosti celého případu“ se tak jeví jako pouhá proklamace bez reálného obsahu.

Byť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neoznačil jako podklad rozhodnutí jednotlivá vyjádření majitelů příslušných ochranných známek, popř. jejich zástupců o (ne)pravosti výrobků zajištěných při kontrolách u žalobce, je patrné, že z těchto vyjádření vycházel ve svém závěru o tom, že žalobcem nabízené, prodávané či skladované výrobky porušují práva duševního vlastnictví. Jeho pochybení tak není podstatnou vadou řízení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Krom toho byl žalobce o existenci těchto podkladů rozhodnutí vyrozuměn usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 12.5.2009, označeném jako „usnesení o lhůtě na činění návrhů“, a následně se s nimi také seznámil, a to prostřednictvím svého právního zástupce, který dne 28.5.2009 nahlížel do správního spisu a pořizoval si z něj fotokopie. Žalobce se tak mohl k uvedeným podkladům rozhodnutí vyjádřit, popř. mohl navrhnout jiné důkazy (nic z toho však v řízení neučinil). Navíc, jak již bylo konstatováno shora, proti závěru správního orgánu, že výrobky, které v rozhodných dnech nabízel k prodeji, prodával a skladoval, byly opatřeny označeními, která jsou padělkem nebo napodobeninou registrované ochranné známky nebo jsou s takovou ochrannou známkou zaměnitelná, žalobce žádnou relevantní námitku nevzněl.

Tvrzení žalobce, že napadená rozhodnutí byla vydána v rozporu s mezinárodními smlouvami, které tvoří součást právního řádu České republiky, je zcela obecné a nekonkrétní. Žalobce neoznačil žádnou mezinárodní smlouvu, kterou by žalovaný vydáním napadených rozhodnutí porušil. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat také žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitky) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Naprostá obecnost uvedené žalobní námitky brání tomu, aby se jí soud jakkoliv zabýval.

Neopodstatněné jsou i námitky stran výše uložené pokuty a její údajné likvidační povahy. V tom, že žalobci byly v jednotlivých případech uloženy pokuty v nestejně výši, ani v tom, že se vzájemně liší poměrná část pokuty připadající na jeden kus zboží zajištěného při kontrole, nelze spatřovat porušení povinnosti správního orgánu dbát na to, aby při

rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu). Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně srozumitelně vysvětlil, že důvodem nárůstu poměrné části pokuty připadající na jeden kus zajištěného zboží byla snaha správního orgánu přimět žalobce postupným zpřísněním ukládaných sankcí k tomu, aby zanechal deliktního jednání, kterého se opakovaně dopouštěl. Toto zdůvodnění je plně v souladu s výchovnou a represivní funkcí, kterou mají sankce ukládané při správním trestání plnit a soud je považuje za logické a přesvědčivé. Jestliže ani uložená pokuta neodradila žalobce od toho, aby se do budoucna téhož protiprávního jednání vyvaroval, znamená to jediné – že pokuta v této výši pro něj nebyla dostatečně citelným postihem a není s to jej přimět k respektování zákona. Žalobce mohl a měl očekávat, že mu při opakovaném zjištění téhož deliktního jednání bude správním orgánem uložena pokuta, která je ve srovnání s předchozí pokutou přísnější. Z tohoto pohledu byla pro žalobce napadená rozhodnutí zcela předvídatelná.

Není pravdou, že by správní orgán I. stupně a žalovaný při svém rozhodování vůbec nezohlednili jednotlivé případy a na sebe navazující rozhodnutí. Žalovaný si byl při rozhodování v jednotlivých věcech nepochybně vědom toho, že se nejedná o první postih žalobce za uvedený správní delikt, což je patrné z toho, že v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl výčet všech správních řízení, ve kterých byl žalobce počínaje 18.4.2008 a konče 12.8.2008 správním orgánem I. stupně sankcionován. S touto skutečností, tj. s více na sebe navazujícími rozhodnutími celního úřadu, se žalovaný také náležitě vypořádal, když neakceptoval odvolací námitku, že celní úřad měl při určení výše pokuty v jednotlivých případech přihlídnout i k dalším pokutám uloženým žalobci za skutkově shodné jednání. Žalovaný dovodil, že takový postup by vedl k tomu, že žalobci by při každém dalším zjištění porušení právních předpisů musela být uložena nižší pokuta, než byla ta, která mu byla uložena za předchozí prokázaný skutkově shodný správní delikt. To žalovaný právem označil za nepřijatelné, když (v souladu s výše zmíněnou výchovnou a represivní funkcí pokuty) konstatoval, že v případě opakujících se porušení právních předpisů je nutno ukládat stupňující se pokuty až do doby, kdy bude od závažného jednání žalobcem upuštěno.

Soud nepřisvědčuje ani námitce, že z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem správní orgán I. stupně, resp. žalovaný dospěl k výši pokuty, z jakých úvah při svém rozhodování vyšel a jak hodnotil další okolnosti případu. V rozhodnutích správního orgánu I. stupně, jež byla následně napadenými rozhodnutími potvrzena, jsou totiž podrobně popsány úvahy, jimiž se celní úřad řídil při stanovení výše pokuty v jednotlivých věcech. Správní orgán v souladu s § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele hodnotil závažnost správního deliktu, jehož se žalobce dopustil, zejména způsob jeho spáchání, jeho následky a přihlížel též k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Za škodlivý následek protiprávního jednání označil celní úřad to, že žalobce klamal spotřebitele a krátil ho na jeho právech. Při stanovení pokuty vzal správní orgán též v úvahu konkrétní množství výrobků, které bylo ke spáchání správního deliktu v jednotlivých případech užito. Toto kritérium je nepochybně významné pro posouzení závažnosti žalobcova jednání, stejně jako fakt, že se ze strany žalobce nejednalo o první porušení zákona. I k této skutečnosti, tj. k opakovanosti deliktního jednání, celní úřad dle odůvodnění jím vydaných rozhodnutí přihlížel při stanovení výše pokut. To, že rozhodnutí, jimiž byla žalobci za dříve zjištěná porušení zákona uložena pokuta, nebyla v době rozhodování celního úřadu dosud pravomocná, dle náhledu soudu nebránila správnímu orgánu v tom, aby jednání žalobce posoudil jako opakované a aby k této okolnosti přihlídl při stanovení výše pokuty. Podstatná je ta skutečnost, že žalobce se prokazatelně dopustil skutkově totožného protiprávního jednání, za které již byl v minulosti totožným správním orgánem sankcionován. Pro úplnost je nutno dodat, že žalobce neprokázal (a ani to netvrdil), že by některé z předchozích rozhodnutí celního úřadu o uložení pokuty

bylo v odvolacím řízení zrušeno. Pouze prokázání této skutečnosti by mohlo mít vliv na posouzení zákonnosti závěru správního orgánu o opakovanosti žalobcova deliktního jednání.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně dále vyplývá, že celní úřad při stanovení výše pokuty přihlížel i k dalším okolnostem, které jsou významné pro posouzení závažnosti protiprávního jednání žalobce. Vzal v úvahu, že prodejem výrobků opatřených padělkem nebo napodobeninou registrovaných ochranných známek žalobce parazitoval na dobré pověsti výrobců označujících své zboží ochrannými známkami, které jsou zárukou vysoké kvality takto označených výrobků. Přihlížel k tomu, že jednáním žalobce byli vedle spotřebitelů na svých právech zkráceni nejen spotřebitelé, ale i vlastníci předmětných ochranných známek, kterým vznikla finanční i morální újma spočívající v poškození dobrého jména jejich ochranné známky. Zohlednil i to, že zákaz označování, skladování, nabízení k prodeji a prodej výrobků nedovoleně označených ochrannými známkami je obecně znám, stejně jako je obecně známo, že prodej zboží nebo výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví způsobuje světovým ekonomikám značné škody.

Ze závěrů správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že považovali žalobcovo jednání za natolik nebezpečné pro společnost, že jej ve výsledku vyhodnotili jako správní delikt ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a/ ve spojení s § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Neobstojí proto námitka, že nebyla dostatečně odůvodněna materiální stránka správního deliktu. Soud k tomu na okraj dodává, že současná koncepce trestního práva, z jehož zásad vychází i nauka správního trestání, již opustila koncepci materiálního znaku skutkové podstaty (trestného činu). O tom svědčí i ustanovení § 13 odst. 1 trestního zákona č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle kterého je trestným činem protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně. V souladu s touto koncepcí je za správní delikt nutno považovat každý protiprávní čin, který příslušný zákon označuje za správní delikt a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně, aniž by bylo nutno blíže zkoumat společenskou nebezpečnost takového činu, která je zákonem presumována.

Pokud žalovaný na okolnosti, k nimž celní úřad přihlížel při stanovení konkrétní výše pokuty v jednotlivých případech, odkázal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, je pochopitelné, že se odůvodnění jeho rozhodnutí se do značné míry shoduje s odůvodněním správního orgánu prvního stupně, neboť předmětem posouzení bylo skutkově zcela totožné deliktní jednání žalobce, které se od sebe lišilo v podstatě jen dobou spáchání a počtem zajištěných výrobků.

K tomu soud připomíná, že zákon nestanoví kritéria, na jejichž základě by správní orgán mohl konkrétním výpočtem stanovit přesnou výši ukládané pokuty. Stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení, při kterém se správní orgán pohybuje v rámci zákonného rozpětí sankce a k závěru o výši pokuty dospívá po posouzení hledisek, která jsou dle zákona (§ 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele) pro určení výše pokuty významná. Jak bylo soudem konstatováno shora, celní úřad i žalovaný tato hlediska v dané věci posoudili a úvahy, k nimž přitom dospěli, dostatečně určitým a srozumitelným způsobem uvedli v odůvodnění svých rozhodnutí. Napadené rozhodnutí nelze označit za nepředvídatelné, neboť žalobci z něj muselo být zřejmé, že každé další zjištěné porušení zákona bude ze strany správního orgánu postiženo ještě přísněji, než tomu bylo v předchozím případě a že správní orgán bude při stanovení výše pokuty vedle ostatních výše zmíněných kritérií přihlížet též k počtu zajištěných výrobků.

K námitce žalobce, že (poměrná) výše pokuty připadající na jeden kus (zajištěného) zboží je silně nadhodnocena skutečné ceně zboží, kterou mnohonásobně převyšuje, soud uvádí, že zákonným kritériem rozhodným pro stanovení výše pokuty za daný správní delikt není skutečná cena zajištěného zboží. Tímto kritériem není ani cena „originálního“ zboží, která je samozřejmě mnohem vyšší než cena „padělků“ zajištěných u žalobce. Neexistuje tak

žádný důvod k tomu, aby se výše žalobci uložené pokuty odvíjela od některé z těchto cen, a celní úřad ani žalovaný proto nepochybili, jestliže v řízení skutečnou cenu zajištěného zboží ani cenu „originálního“ zboží pro účely stanovení výše pokuty nezjišťovali a nezohledňovali. Totéž platí i pro výši škody způsobené deliktním jednáním žalobce vlastníkům registrovaných ochranných známek. Soud přisvědčuje vyjádření žalovaného k žalobě, podle kterého stanovení výše škody nebylo vůbec předmětem řízení o správním deliktu. Proto skutečná výše škody nemusela být, a také nebyla, správními orgány zjišťována.

Námítka žalobce, že správní orgán nemůže (při stanovení výše pokuty) vycházet z cen „originálního“ zboží či z výše škody, která byla vyčíslena samotnými vlastníky práv duševního vlastnictví, je s ohledem na shora uvedené neopodstatněná. Z odůvodnění napadených rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány obou stupňů při stanovení výše pokuty k těmto údajům vůbec nepřihlížely. Naopak v souladu se zákonem přihlížely k tomu, že deliktním jednáním žalobce dochází k poškozování vlastníků registrovaných ochranných známek, proto tato okolnost zvyšuje závažnost uvedeného jednání.

Soud nepochybuje o tom, že deliktním jednáním žalobce, spočívajícím v nabízení a prodeji výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje, vzniká vlastníkům předmětných ochranných známek finanční i morální újma (škoda). Toto protiprávní jednání má mj. za následek snížení prodeje „originálních“ výrobků a poškození dobrého jména registrovaných ochranných známek v důsledku nižší kvality padělků. To, že nelegálním prodejem výrobků opatřených napodobeninami registrovaných, zpravidla všeobecně známých ochranných známek jsou vlastníci těchto ochranných známek poškozováni, považuje soud za obecně známou skutečnost, kterou není třeba prokazovat, stejně jako není třeba prokazovat další obecně známé skutečnosti, a sice že prodej zboží nebo výrobků porušujících práva duševního vlastnictví je v České republice velmi rozšířený a že tento negativní jev způsobuje značné ekonomické škody nejen v rámci Evropského společenství, ale i v celosvětovém měřítku. Pokud celní úřad v rozhodnutích o uložení pokuty na podporu těchto tvrzení uváděl některé údaje z veřejně dostupných zdrojů (např. že množství výrobků porušujících některá práva k duševnímu vlastnictví činí ve světovém obchodu 10 % nebo že prodej takových výrobků způsobuje jen v zemích Evropského společenství ročně ztráty 4 až 5 miliard EUR), neopomněl uvést, že se jedná pouze o odhad. Neuvedení konkrétního zdroje těchto údajů není pochybením, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť tyto údaje jsou pouze přibližné (jak již bylo řečeno, jedná se o pouhý odhad) a neměly konkrétní vliv na výši žalobci uložených sankcí.

Kritériem rozhodným pro stanovení výše pokuty není žalobcem namítaná „dobytnost“ pokuty, tj. možnost jejího exekučního vymožení v případě, že nebude sankcionovaným subjektem uhrazena dobrovolně. Na „dobytnost“ pokuty v uvedeném smyslu má totiž významný vliv řada faktorů, které správní orgán při rozhodování o uložení pokuty nezná nebo není schopen posoudit (ochota delikventa uloženou sankci zaplatit, případné změny majetkových poměrů delikventa, které nastanou v budoucnu apod.). Z uvedených důvodů správní orgán nemůže při stanovení výše pokuty ukládané za správní delikt zohledňovat její budoucí „dobytnost“, jak požaduje žalobce.

Žalobci lze obecně přisvědčit v tom, že ukládaná pokuta by měla plnit jak funkci výchovnou a represivní, tak i funkci preventivní, tj. měla by být uložena v takové výši, aby byla pro delikventa dostatečně citelná a aby nejen delikventa, ale i další subjekty odradila od páchání deliktního jednání. V souzené věci je evidentní, že dříve uložené pokuty výchovnou funkci nesplnily, protože žalobce se v krátkém časovém úseku opakovaně dopustil totožného protiprávního jednání, za které byl již dříve, a to opakovaně, postižen. Postup správního orgánu spočívající ve zpřísnění následně ukládaných sankcí byl tedy nepochybně veden

záměrem dosáhnout toho, aby žalobci nově uložená pokuta konečně splnila svou výchovnou funkci, a nelze mu z tohoto hlediska ničeho vytknout.

Ani námitku likvidačního charakteru uložených pokut neshledal soud důvodnou. Soud předně poukazuje na skutečnost, že v řízení před správním orgánem I. stupně žalobce tuto námitku vůbec neuplatnil, přestože byl v oznámení o zahájení správního řízení vyrozuměn o tom, pro jaký správní delikt je řízení vedeno, a mohl si tak být vědom toho, kolik dle zákona činí maximální výše pokuty za tento správní delikt. Soud dále považuje za nutné zdůraznit, že v průběhu celého správního řízení, a dokonce ani v řízení před soudem žalobce neuvedl jedinou konkrétní skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že je skutečně nemajetný. V podaném odvolání, a následně i v žalobě, sice namítal likvidační charakter uložené pokuty, činil tak ovšem zcela obecně, aniž by jakkoliv konkretizoval své majetkové poměry a aniž by jakýmkoliv relevantním důkazem prokázal, že mu jeho majetkové poměry neumožňují uložené sankce zaplatit. Protože ničím neprokázal své tvrzení, že pokuty v předmětné výši jsou pro něj likvidační, soud tuto námitku neshledal důvodnou.

Vzhledem k tomu, že majetkové poměry žalobce nejsou kritériem, které by byl správní orgán dle znění zákona povinen zohlednit při stanovení výše pokuty, správní orgány obou stupňů nepochybily, jestliže se majetkovými poměry žalobce v dané věci nezabývaly. Nejednalo se totiž o případ, kdy by vzhledem k osobě pachatele a výši pokuty, kterou lze uložit, bylo zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. To platí tím spíše, že žalobce v řízení neuvedl (ani nedoložil) naprosto žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat na jeho údajnou nemajetnost. Z toho, že i přes opakované zajištění veškerých závadných výrobků vždy v krátké době „sortiment“ tohoto zboží doplnil a opětovně se dopouštěl téhož deliktního jednání, přičemž zcela ignoroval veškeré pokuty, které mu byly celním úřadem do té doby uloženy, lze naopak důvodně usuzovat na to, že nemajetný není. S poukazem na tyto skutečnosti žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí vyhodnotil tvrzení žalobce o jeho nemajetnosti jako účelové a nepodložené a soud tomuto závěru přisvědčuje.

Poukaz žalobce na to, že zákonem stanovená minimální výše pokuty musí být ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 nastavena tak, aby umožňovala alespoň do určité míry zohlednit majetkové a osobní poměry delikventa, je v dané věci nepřipadný, neboť ustanovení § 24 odst. 9 písm. c/ zákona o ochraně spotřebitele, podle něhož byl žalobce v souzených věcech pokutován, tomuto požadavku vyhovuje.

Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů rozhodovaly o uložení pokuty žalobci v souladu se zásadou legality vyjádřenou v § 2 odst. 1 správního řádu, na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci, který přílehavě posoudily jako porušení zákazu používání nekalých (klamavých) obchodních praktik ze strany žalobce, spočívajících v nabízení a prodeji výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje ve smyslu § 4 odst. 3, § 5 odst. 2 a § 24 odst. 1 písm. a / zákona o ochraně spotřebitele. Při stanovení výše pokuty postupovaly v souladu s § 24b odst. 2 téhož zákona a žalovaný v odvolacím řízení právem žalobcovo odvolání jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Soud nezjistil žádné skutečnosti z nichž by bylo možno dovodit, že žalobou napadené rozhodnutí je projevem libovůle žalovaného, že jeho vydáním došlo k porušení principu rovnosti či principu proporcionality a tedy k překročení mezí správního uvážení. Žalobce ostatně uvedené tvrdil, aniž by svá tvrzení blíže upřesnil a soudu nepřisluší, aby v přezkumném řízení jeho tvrzení jakkoli dovozoval. Podle stanoviska soudu bylo rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vydáno v souladu se zákonem. Soud proto nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. června 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.